

Diana-Florina Cosmin
redactor-șef

Vara în care schimbăm lumea

De câte ori nu ne-am spus asta, la început de vară? Că până la toamnă ne vom reorchestra complet viața și ne vom întoarce, la 1 septembrie, la o existență nou-nouță, ca o cameră ordonată și aerisită, cu toate ferestrele larg deschise? Și de câte ori ne-am ținut de cuvânt?

De vreme ce abia reușim să ne schimbăm propria lume, cum am putea să aspirăm la a altera măcar cu un micron ordinea Lumii, cu L mare... Și totuși, vara asta mai mult ca oricând lumea asta, cu L mare, are nevoie de tot ajutorul pe care-l poate primi.

Sunt un om pozitiv, dar nu știu când m-am simțit ultima dată mai deznădăjduită. În ultimele luni totul este despre terorism, rasism, xenofobie, ură, minciună, corupție, nedreptate, iar lista poate continua numai cu substantive care ne pun un nod în gât. În orice direcție ai privi, oricât de departe sau de aproape, pare că pândește întunericul. Formația britanică Travis are niște versuri mai vechi pe tema asta, care mi se tot rotesc prin minte: „*I can't sleep tonight/Everybody's saying everything is all right/Still I can't close my eyes/I see a tunnel at the end of all these lights*“.

Acel „*tunel de la capătul luminilor*” este cel care ne înspăimântă pe toți în acest moment, fie că recunoaștem sau nu, dar soluția nu e nici să închidem ochii, nici să-i ținem pironiți pe știrile catastrofice care ne bombardează. Soluția e să trăim această vară frumos, făcând în sfârșit acel mult-amânat bilanț al lucrurilor care funcționează sau nu la existența proprie. Să ne aerisim camerele și viețile, să facem loc pentru nou, să primenim terenul pentru schimbările pe care ni le-am dorit dintotdeauna. Nu putem schimba lumea cea mare, dar - mai mult ca oricând - trebuie să fim conștienți că avem putere deplină asupra lumii proprii. Cu «l» mic, dar cu miză mare. Și poate, dacă suficient de mulți își vor reconsidera prioritățile, greșelile, comportamentul, atitudinea, și lumea asta va avea o șansă în plus.

În biografia celebrului couturier Christian Dior, apare o referință fascinantă la societatea de dinainte de cel de-al Doilea Război Mondial: „*Înainte de izbucnirea războiului, Parisul a fost cu siguranță mai strălucitor ca niciodată. Cu toții zburam din bal în bal, din serată în serată. Îngroziți de cataclismul global, ne agățam de speranța disperată de a-l evita, totuși, printr-o minune. Și, chiar dacă nu avea să se întâmple minunea, cel puțin ne doream să sfârșim glorios, en beauté*».

Lumea nu se va sfârși, cum n-a făcut-o nici în toate celelalte dați în care noi, oamenii, i-am prezis-o. Aș vrea să se sfârșească, însă, scuzele noastre de mediocritate, lumile personale „așa și așa” în care ne complacem, toate lucrurile pe care le facem pentru a uita, pentru a nu ne mai gândi la ce nu funcționează în viețile noastre. Să privim întâi în propria cămăruță și să reparăm acolo ce e de reparat, înainte de a ne uita la cât de văruiată sau decrepită e camera vecinului și a-l acuza, blama sau arăta cu degetul pentru asta. Să scoatem tot ce e mai bun din noi, să dezgropăm acel bine care există dedesubtul scuzelor, al răutății, al frustrărilor, al urii pentru toți cei care nu ne împărtășesc convingerile și părerile. Să ne concentrăm strict pe noi, pe alegerile noastre, pe lumea aflată în perimetrul nostru vizual și sufletec.

Dacă vara aceasta izbutim să ne facem lumea proprie, grădina proprie și camera proprie măcar un pic mai frumoasă, poate și lumea la care ne vom întoarce din septembrie va fi mai încărcată de lumină. Sau măcar nu ne va mai fi nouă atât de teamă de întuneric. □